

23 Σεπτεμβρίου 2019

Οι πολιτικοί ηγέτες, ο Άγιος Παΐσιος ο Αγιορείτης και ο Μακρυγιάννης

Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Αγ. Παΐσιος Αγιορείτης / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες

Βλέποντας τον από Ανατολάς κίνδυνο για την Θράκη, μετέβη στην Κομοτηνή για να στηρίξει εκχριστιανισθέντες Μουσουλμάνους. Ήθελε να παραμείνη μαζί τους για ένα διάστημα για να βοηθήσει.

Στα θέματα της Πατρίδος δεν ήθελε οι Χριστιανοί να είναι αδιάφοροι. Πολύ λυπόταν που έβλεπε πνευματικούς ανθρώπους να επιζητούν να βουλευθούν οι ίδιοι και να μην ενδιαφέρονται για την Πατρίδα. Ο καημός του και η απορία του ήταν πως οι υπεύθυνοι δεν αντιλαμβάνονται που οδηγούμαστε. Ο ίδιος από παλαιά διέβλεπε την σημερινή κατάσταση και ανησυχούσε, αλλά δεν διέσπειρε τις ανησυχίες του στον κόσμο. Έλεγε: «Από το κακό που επικρατεί σήμερα θα βγει μεγάλο καλό».

Λυπόταν για την πνευματική κατάπτωση των πολιτών. Μιλούσε αυστηρά γι' αυτούς που ψήφιζαν αντιχριστιανικούς νόμους. Λυπήθηκε για την αλλαγή της γλώσσας και είπε: «Η επόμενη γενεά θα φέρει Γερμανούς να μας μάθουν την γλώσσα μας, και τα παιδιά μας θα μας φτύνουν». Έγραφε σε επιστολή του: «Αυτοί που κατέργησαν τα Αρχαία πάλι θα τα ξαναφέρουν».

Δημοσίευσε ένα σύντομο κείμενο υποστηρίζοντας τον αγνότατο πατριώτη και ευλαβέστατο ήρωα Μακρυγιάννη από τις εναντίον του άδικες και ψευδείς κατηγορίες. Πέρα από την αποκατάσταση της αληθείας, υπήρχε τότε, όπως και σήμερα, επιτακτική ανάγκη προβολής ενός ιδανικού προτύπου προς μίμηση για τους πολιτικούς ηγέτες, αλλά και για υποβοήθηση του λαού να απόκτηση ορθά πολιτικά κριτήρια στην επιλογή των κυβερνητών του Έθνους μας.

Κάποιος Πρωθυπουργός, του οποίου κατέκρινε δημοσίως ενέργειες επιζήμιες για το Έθνος και την Εκκλησία, ζήτησε να τον συνάντηση στην Σουρωτή. Ο Γέροντας απάντησε: «Ας έρθη, θα του τα ψάλω και μπροστά του». Είχε το ψυχικό σθένος αυτός ο πτωχός καλυβίτης να υψώνη την φωνή του άφοβα μπροστά στους ισχυρούς της ημέρας.

Όταν κάποιος πρόεδρος της Δημοκρατίας επισκέφθηκε το Άγιον Όρος, ο Γέροντας συνέστησε στα μοναστήρια να μην τον δεχθούν, γιατί είχε υπογράψει τον νόμο περί των αμβλώσεων.

Από Υπουργό που θέλησε να βοηθήση γνωστό του Μοναστήρι δεν δέχθηκε τίποτε, γιατί άνηκε σε κόμμα που είχε υπογράψει αντιχριστιανικούς νόμους.

Ο Γέροντας ήταν άνθρωπος της ειρήνης και της ενότητας. Δεν άνηκε σε κανένα κόμμα. Ήταν υπεράνω κομμάτων. Απέρριπτε άθεα πολιτικά κόμματα και πολιτικούς που είχαν σχέση με την Μασωνία, για την αθεία τους και την πολεμική τους προς την Εκκλησία. Έλεγε: «Τι να το κάνω το δεξί ή το αριστερό χέρι, αν δεν κάνη σταυρό;», απορρίπτοντας έτσι τους άθεους πολιτικούς ανεξάρτητα από την πολιτική τους τοποθέτηση. Κάποια κόμματα, γνωρίζοντας την επιρροή του στον λαό, ζήτησαν να τον προσεταιρισθούν χάριν ψηφοθηρίας, αλλά ματαίως.

Τον επισκέπτονταν πολιτικά πρόσωπα, βουλευτές, υπουργοί, γερουσιαστές από τις Η.Π.Α. και ο βασιλιάς Κωνσταντίνος του έστελνε κάρτες. Από κανέναν όμως δεν ζήτησε τίποτε για τον εαυτό του ή για γνωστά του μοναστήρια. Μόνο ζητούσε να ενεργούν για το καλό της Πατρίδος και της Εκκλησίας.

Ακόμη βοήθησε πολλούς κρατικούς υπαλλήλους με τις συμβουλές του να είναι τίμιοι και ευσυνείδητοι στην εργασία τους. Εκτιμούσε τους καλούς παιδαγωγούς

για το ουσιαστικό έργο που προσφέρουν, και τους ευλαβείς στρατιωτικούς, που έχουν ιδανικά.

Πολλούς νέους αναρχικούς τους έπεισε να υπηρετήσουν στρατιώτες.

Γενικώς συμβούλευε όλους να έχουν σεβασμό και αγάπη προς την Πατρίδα, να ενεργούν για το κοινό καλό ευσυνείδητα και να μην παρασύρονται από το γενικό πνεύμα της αδιαφορίας, της ισοπεδώσεως των πάντων, του βολέματος και της καταχρήσεως.

Κυρίως όμως ο Γέροντας βοήθησε την Πατρίδα αφανώς με την προσευχή του. Αυτό φαίνεται από το τυπικό που αναφέρθηκε, αλλά και από το ποίημα που έστειλε στην μητέρα του. Στο τέλος γράφει ότι γίνεται καλόγηρος, για να προσεύχεται «και για όλη την Πολιτεία». Έδινε πρώτος το παράδειγμα και παρακινούσε, λέγοντας: «Να κάνουμε προσευχή ο Θεός να φωτίζη τους υπευθύνους που έχουν θέσεις μεγάλες στην Πολιτεία, γιατί αυτοί μπορούν να κάνουν μεγάλο καλό».

Όταν υπήρχε ένταση στις Ελληνοτουρκικές σχέσεις, έλεγε: «Πολλά σύννεφα μαζεύτηκαν. Αν μπορέσουμε να τα διώξουμε» (με την προσευχή).

Σε παρόμοια περίπτωση έκανε Θεία Λειτουργία στο Καλύβι του. Στους Μακαρισμούς δεν έψαλλε ό,τι προέβλεπε το τυπικό, αλλά από τον κανόνα του οσίου Νικολάου του Κατασκεπηνού, γιατί ήταν κατάλληλο για την περίπτωση αυτή: «Αθέων Αγαρηνών τα βέλη σύντριψον Δέσποινα, και πάσαν επιβουλήν δαιμόνων ματαίωσον, λαόν χριστεπώνυμον σκέπων και φυλάττων, ίνα πόθω σε δοξάζωμεν».

Πηγή: *Ιερομονάχου Ισαάκ, Βίος Γέροντος Παΐσιου του Αγιορείτου, Έκδοσις Ιεράς Καλύβης Αναστάσεως, Καψάλα, Άγιον Όρος 2004, Μέρος Β΄, Γ΄Κεφάλαιο, § ς΄ Υπέρ του γένους και της Πατρίδος, σελ.: 700-703.*